

Jueus a Amèrica

encara no havia rebut cap resposta de Bremer i, mig a les fosques, com a conseqüència d'una de les apagades freqüents, em deia: "Ens agradaria poder discutir altres qüestions, com ara la separació islam-estat, el desenvolupament de lleis contra la desigualtat entre homes i dones, però si ni tan sols podem eixir de casa per discutir tot això, el treball que podem arribar a fer és ben poc."

Les dones de Bagdad estaven avesades a una ciutat cosmopolita on hi havia universitàries, s'hi feien debats, i podien anar a ballar fins a la matinada. Aquella Bagdad sembla tan allunyada dels temps actuals com la mateixa Mesopotàmia. Les universitàries no ixen de casa. Les advocades miren de no acostar-se als bufets. Les dones han desaparegut d'aquesta ciutat, una ciutat que s'arreglervava amb les dels països desenvolupats.

Per tal d'ajudar les dones, és a dir, per aconseguir que tinguin els mateixos drets i llibertats que els homes, caldria emprendre la difícil tasca de desempallegar-se de les amenaces ancestrals de la llei civil i de la llei islàmica, misògines per definició. És una qüestió de cultura, i no només de mesures policials. Però, sobretot, el que han de fer els oficials de la coalició, si tenen alguna intenció de conèixer la situació real de la dona iraquiana, és baixar dels Land Rovers i eixir dels punts de control, i parlar amb la gent de la nació que ocupen. Al carrers, als mercats, els convidaran a seure a taula i els oferiran àpats abundants, com és costum entre els iraquians. I les dones els diran aquesta gran veritat: si no hi ha *himaya*, no podrà florir la llavor de la democràcia a l'Iraq.

*Lauren Sandler, periodista,
investiga sobre les dones
i la cultura a l'Iraq
per a la Carr Foundation
© The New York Times-EL TEMPS
Traducció: Maite Insa*

Segons algunes informacions que han aparegut als mitjans de comunicació, un estudi publicat fa dues setmanes ha fet una troballa sorprenent: la població jueva, als Estats Units, disminueix. L'estudi, Enquesta Nacional de la Població Jueva, explica que, si l'any 2000 hi havia 5,2 milions de jueus als EUA, aquesta xifra mostrava un descens del 5%, és a dir, unes 300.000 persones, respecte al 1990. El més sorprenent, però, és que aquest descens no és veritat, i els patrocinadors d'aquest estudi de 6 milions de dòlars i les Comunitats Jueves Unides ho saben. Tant els autors com la mateixa associació han admès que tenien dubtes sobre els resultats de l'estudi. Reconeixen, per exemple, que la dada de la població total de jueus segons l'estudi del 2000 i segons el del 1990 és el resultat de l'aplicació de diferents mètodes de recerca, i, per tant, no són directament comparables. La mateixa enquesta adverteix als lectors, en un apèndix terriblement tècnic, que és possible que les opinions dels enquestadors hagen provocat un descompte en les dades. Vaig preguntar el director de l'estudi i el director del projecte si podíem partir d'aquestes dades per afirmar que la població jueva disminuïa, i em van dir, clar i ras, que no. Altres membres de l'equip, a més, assenyalaven d'altres estudis, la població jueva resultant dels quals havia estat 6,7 milions de persones. I, malgrat tot, aquestes dues dades (5,5 milions, abans i 5,2 milions, ara) apareixen l'una al costat de l'altra, en aquest estudi, i, evidentment, això fa la impressió que la població jueva ha minvat. Ja ho podien preveure, que això generaria un reguitzell d'articles a la premsa anunciant aquest declivi; un seguit de jeremiades dels rabins i dels moralistes, condemnant la laxitud religiosa. La ideologia, l'ego, la incompetència o, segurament, la barreja de tots tres, ha ajudat al fet que aquesta organització benèfica inventara una crisi.

Les Comunitats Jueves Unides coordinen una xarxa nacional d'associacions benèfiques jueves, que totes plegades gestionen un pressupost d'uns dos bilions de dòlars. Les enquestes de població que duen a terme, per tant, ajuden a configurar les polítiques comunitàries. No és la

primera vegada que deixen anar false: alarmes, partint d'un estudi. El darrer exemple d'això el trobem al 1990, quan una organització precedent va trobar que el 52% dels jueus americans que s'havien casat entre 1985 i 1990 ho havien fet al marge de la religió. Van fabricar aquesta dada, tot considerant-hi el nombre total de casaments, fins i tot de gent que ningú diria que eren jueus. Allò sacsejà la comunitat jueva, i va suscitar homilies angoixades, llibres i conferències. Va posar els més liberals a la defensiva, i donà ales als conservadors, que rebutgen la plena integració a la societat, i, en definitiva, va fer allunyar-se els jueus de base, que se sentien ofesos pel to xenòfob de la cultura jueva comunitària. Per què han tornat a inflar les xifres? Els estudiosos de l'enquesta del 1990 diuen que, en aquell moment, volien donar un toc d'atenció als jueus extraviats per fer-los practicar activa-

ment. Encara és d'hora per saber què ha passat aquesta vegada. Els investigadors, però, van fer el treball sense tenir massa en compte que les dades es podien tergiversar. Van emprar models estadístics i formats de preguntes que, malgrat que guardaven la coherència interna, feien l'estudi incompatible amb l'anterior. Per exemple: aquesta vegada, els investigadors van dividir la població teòrica de 5,2 milions en dos grups (jueus "molt involucrats" i "gent d'extracció jueva"), i, la major part de les preguntes, només els les feien als primers. Això vol dir que molts dels resultats, pel que fa a creences i observances, fan referència a un subgrup dels jueus americans, i en fan impossible la comparació amb el treball anterior.

Aquest fals declivi de població hauria de ser desmentit abans que no s'escampe excessivament entre l'opinió pública. Les Comunitats Jueves Unides es deuen, a elles mateixes i al públic en general, el reconeixement públic d'una realitat que coneixen bé: que els jueus americans no estan en vies d'extinció.

*J. J. Goldberg és cap d'edició
del periòdic 'The Forward'
© The New York Times-EL TEMPS
Traducció: Maite Insa*